

marjon
Hoffman

Heen nooit
sportkleding
van je
ouders!

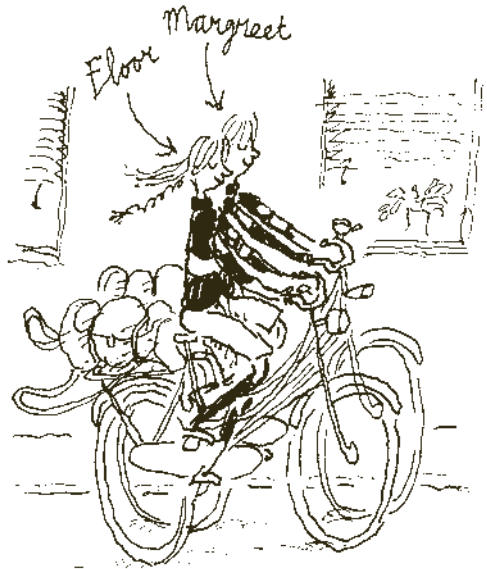
Illustraties Georgien Overwater

Uitgeverij Ploegsma
Amsterdam

Regel 1

Als je een nieuwe coach krijgt
mag-ie nooit meteen alles
veranderen!

Regel 1

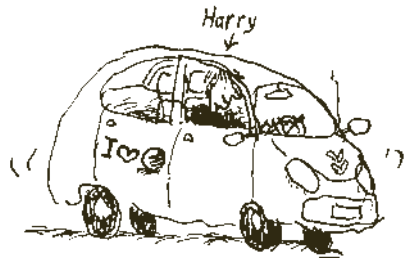
Margreet en ik zijn samen naar de voetbaltraining gefietst. We zijn zoals altijd te laat, maar wonder boven wonder toch eerder dan onze coach.

‘Harry is er gelukkig nog niet,’ zegt Margreet opgelucht als ze ziet dat zijn rode autootje nog nergens te bekennen is.

We zetten onze fietsen in het rek en lopen naar de andere meisjes van ons team.

‘Hey Sun!’ roept Margreet naar onze keepster. Sunny is een beetje dik, maar zelf zit ze daar niet mee en de rest van ons team ook niet.

Ineens horen we een brommende mannenstem: ‘Zijn jullie MO12-3?’

Ik knik. 'Ja, klopt, we wachten nog op onze coach.'

De man heeft kleine priemoogjes met donkere, borstelige wenkbrauwen erboven. 'Dan kun je lang wachten,' bromt hij terug. 'Harry kapt ermee.' Dan begint hij met grote stappen naar het veld te lopen.

Margreet en ik rennen achter hem aan. 'Hè, hoe bedoelt u?' vraagt Margreet paniekerig.

'Harry kapt ermee,' herhaalt de man en hij wijst naar zichzelf. 'Ik ben vanaf nu jullie coach, en misschien maar beter ook, want zo te zien heeft Harry er een zootje van gemaakt.'

Als we allemaal op het veld staan, trekt de nieuwe coach een fluit uit zijn zak en hij blaast er zo hard op dat onze oren suizen. ‘Allemaal jullie tassen in de dug-out en op een rij gaan staan met de neuzen van je schoenen precies op de naad van de lijn en mond houden!’ roept hij streng.

Ik vind hem meteen al veel minder leuk dan Harry, die ons altijd gewoon een beetje liet warmlopen terwijl we lekker mochten kletsen.

‘Ik ben coach Melvin,’ zegt hij als we met het hele team netjes op een rij staan. ‘En vanaf nu luisteren jullie naar mij. Als ik op deze fluit blaas, dan rennen jullie precies naar deze plek en gaan jullie op deze manier in de rij staan, is dat duidelijk?’

We knikken een beetje, maar dat is voor coach Melvin niet goed genoeg.

‘IS DAT DUIDELIJK?!’ schreeuwt hij.

‘JA!’ roepen wij terug.

‘JA, WIE?’ roept coach Melvin.

‘JA, COACH!’ roepen wij en dat is precies wat coach Melvin wil. Hij wil dat we naar hem luisteren en niet met elkaar praten en antwoorden met ‘JA, COACH!’

‘Hup, hup! Warmlopen!’ Coach Melvin klapt in zijn handen. ‘En jij helemaal!’

roept hij naar Sunny als hij ziet dat ze nog staat te treuzelen.

‘Nou ja!’ zeg ik tegen Margreet als we een paar honderd meter van hem af zijn. ‘Hoorde je wat hij tegen Sunny zei?!’

Maar voordat Margreet iets terug kan zeggen, grijpt coach Melvin al in.

‘VLECHT!’ schreeuwt hij tegen mij.

‘NIET PRATEN, ZEI IK!’

Als we omkeren en weer op hem af joggen, drukt coach Melvin op zijn stopwatch. ‘55 seconden voor Vlecht, en 57 seconden voor Hertje.’

Ik ben helemaal niet blij met mijn nieuwe bijnaam. Ik draag alleen een vlecht als ik ga voetballen en nu word ik door hem ineens Vlecht genoemd! ‘Ik heet Floor, coach, en zij heet Margreet, en geen Hertje,’ zeg ik tegen hem, maar hij negeert ons en drukt achter elkaar op z’n timer terwijl iedereen een nieuwe bijnaam van hem krijgt: Tomaatje, Zweetband, Staart, Sproetje, Sliertje, Pony en als Sunny binnenkomt na 1 minuut 22, zegt coach Melvin: ‘Ah, en daar komt Bolletje...’

Op de terugweg raken Margreet en ik niet uitgepraat over onze nieuwe coach met z'n stomme gedrag en z'n bijnamen. 'Ik hoop dat hij snel weer weggaat, want dit ga ik echt niet lang volhouden, hoor,' zegt Margreet.

'Doei Hertje!' roep ik tegen haar als we bij onze huizen zijn gekomen.

'Ja, doei Vlecht!' lacht Margreet.

's Avonds aan tafel begin ik erover. 'Coach Harry is weg,' vertel ik.

Mijn moeder kijkt meteen op van haar bord. 'Huh, waarom?'

Ik haal mijn schouders op. 'Dat weet ik niet, maar nu hebben we een nieuwe coach en die heet Melvin en hij is niet normaal streng,' zeg ik, en ik hoop op een beetje medeleven van mijn ouders.

Maar mijn vader is direct enthousiast over coach Melvin. 'Nou, dat kan helemaal geen kwaad hoor, een beetje discipline voor een stel giechelende verwende meisjes. Als ik coach was, zou ik dat ook heel erg irritant vinden.'

'Hij geeft ons bijnamen,' vertel ik.

'Hoe word je genoemd dan: nerd of spook?' lacht Kees. Maar ik kan er helemaal niet om lachen. 'Vlecht, noemt-ie mij.'

‘Je hebt toch ook een vlecht,’ zegt mijn vader lachend, ‘nou dan!’

Het liefst zou ik mijn aardappelpuree tegen hem aangooien, maar ik beheers me.

‘Volgende wedstrijd moet ik vlaggen, dan kan ik hem meteen ontmoeten, die nieuwe held,’ zegt mijn vader dan.

Ik snap niet hoe hij zo enthousiast kan doen over zo’n onaardige man.

Een week later heb ik dan ook helemaal geen zin in de eerste wedstrijd met coach Melvin. Ik zit net op de bank met een schaalje chips als ik het pingeltje van mijn telefoon hoor. Het is Margreet: *Hey Floor, heb je het al gezien? We moeten morgen al om 6.00 uur verzamelen, terwijl de wedstrijd pas om 9.00 uur begint!* staat er.

‘HUH!’ roep ik naar mijn telefoon.

Mijn vader ziet het en wil weten wat er is, dus ik laat mijn telefoon aan hem zien.

‘Zo hé! Die pakt jullie meteen lekker aan hè, die nieuwe coach!’ lacht hij met hetzelfde irritante lachje als toen ik hem eerder over coach Melvin vertelde.

‘Zes uur!’ schreeuw ik. ‘Dat is midden in de nacht!!’